

Arrest

nr. 239 866 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 12 maart 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2010 wordt verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, 18 jaar.

Verzoeker komt op 19 augustus 2013 aan in België en wordt op 3 september 2013 te Sint-Niklaas in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 15 september 2013.

Verzoeker wordt door de Spaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C geldig voor 8 dagen van 18 november 2018 tot 25 november 2018 voor één binnenkomst.

Op 4 februari 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van D.S., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 5 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 september 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, van D.S.

Op 10 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/09/2019 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: B. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: G. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde mevrouw D. S. (...) (xxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Er werd reeds eerder een aanvraag gezinshereingang ingediend nl op 4/02/2019, met een weigering op 5/07/2019. Uit de nieuwe aanvraag blijkt er echter niets te zijn veranderd, dus moeten we opnieuw tot dezelfde conclusie komen.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...' Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 12 1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

Bewijzen ten laste op naam van betrokkene:

- Getuigschrift (strafregister) dd 22/08/2019*
- Verklaring over familiesamenstelling dd 22/08/2019*
- Verklaring dd 22/08/2019 van de ouders bij een notaris dat hun zoon bij hen heeft gewoond vanaf zijn geboorte tot 2010 (te G. (...)). De relevantie van dit attest is ons met duidelijk*
- Certificaat dat betrokkene geen onroerend goed in Kosovo heeft dd 1/10/2019. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene wel eigenaar was van onroerende goederen toen hij nog in Kosovo verbleef*
- Getuigschrift van het Centrum voor Maatschappelijk werk te G. (...) dd 21/08/2019: op verzoek van de vader van betrokkene R. D. (...) opgesteld, waarin is opgenomen dat betrokkene geen sociale bijstand geniet. Er is opgenomen in het attest dat betrokkene in België woont. Kosovo is niet bevoegd om vast te stellen of betrokkene sociale bijstand krijgt op die datum, betrokkene was immers al woonachtig in België*

- Bewijs van werkloosheid dd 22/08/2019, afgeleverd door het Ministerie van Arbeid en Sociaal welzijn op naam van betrokkene. Het bewijs sluit niets uit met betrekking tot werkloosheidsuitkering. Het is niet omdat betrokkene werkzoekende was, dat hij geen eigen inkomen had.
- Verklaring van de ouders van betrokkene waarin is opgenomen dat hun zoon nooit in de publieke of private sector heeft gewerkt waar dan ook in Kosovo. Deze verklaring werd afgelegd bij een notaris te Kosovo op 18.10.2019. Het betreft hier een verklaring op eer waarvan het gesolliciteert karakter niet kan worden uitgesloten.
- Aankoopakte woonhuis van betrokkene's zus en schoonbroer als bewijs van voldoende huisvesting
- Bewijs van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene. Hij is als 'ten laste' van zijn schoonbroer ingeschreven bij de CM.
- Attest geen OCMW dd 7/10/2019 op naam van betrokkene en referentiepersoon waarin is opgenomen dat geen van beiden financiële steun hebben gekregen in het jaar 2019 tot op heden.

Bewijzen op naam van betrokkene

- Getuigschrift voor studies in het buitenland dd 7/09/2013
- Certificaat: elektrische Installateur dd 26/04/2018
- Getuigschrift leerling in de school dd 12/09/2011
- Diploma voor beëindiging van hoger middelbare school dd 27/08/2011,
- Attest behaalde resultaten dd 8/06/2009, 17/05/2011, 8/06/2010
- Getuigschrift regelmatige leerling schooljaar 1999/ 2000 + resultaten
- Attest van inburgering
- Bewijzen van stortingen bij de Belfius bank (reeds in België) 2/12/2019 van 400€, 4/11/2019 van 400€, 1/10/2019 van 400€, 4/10/2019 van 400€. 2/09/2019 van 400€ 1/08/2019 van 400€
- Overzicht stortingsbewijzen via Ria door de referentiepersoon aan betrokkene in Kosovo dd 05/01/2018 van 500 euro; 02/02/2018 van 300 euro, 07/04/2018 van 200 euro, 07/05/2018 van 300 euro; 08/08/2018 van 200 euro; 03/09/2018 van 300 euro en dd 05/10/2018 van 500 euro,
- Betalingsbewijzen van allerlei betalingen van onder andere apostille, Inno Galleria, Zara, Bershka, Sportsdirect, C&A, ...
- Inkomsten referentiepersoon: Takenovereenkomst voor de tewerkstelling van een persoonlijke assistent die familielid is tot in de tweede graad of die deel uitmaakt van het gezin als budgethouder dd 31/12/2018 (over een periode van januari 2019 tot december 2019) met loonfiches

Gezien betrokkene nog steeds niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn aankomst naar België, kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Geen van de voorgelegde documenten die werden voorgelegd om betrokkene's onvermogen in Kosovo te bewijzen, kan worden aanvaard. Wat betreft de bewijzen dat hij reeds geld had ontvangen in het land van herkomst van zijn moeder, dit wordt niet betwist, echter op dat moment ontving de referentiepersoon nog leefloon. Het geld dat mevrouw toen kreeg was allerminst bestemd om een zoon in het buitenland mee te onderhouden, betrokkene kan daar dan ook geen verblijfsrecht aan ontfangen.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine.

Alle andere voorgelegde documenten zoals de loonfiches, OCMW-attesten, huisvesting ziekenkostenverzekering doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn

gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Betrokkene vraagt een aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en is betrokkene ook ten laste in België."

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet afdoende bewezen heeft dat hij in zijn land van herkomst effectief onvermogen was voor zijn komst naar België.

Er werd aangetoond dat verzoeker geld ontving in Kosovo van zijn moeder en dit wordt niet betwist door verwerende partij. Echter wijst verwerende partij erop dat de referentiepersoon destijds een leefloon ontving. Hieruit concludeert verwerende partij dat de afhankelijkheidssituatie niet is aangetoond. Nochtans heeft verzoeker loonfiches bijgebracht en een OCMW attesten waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker al meer dan een jaar tewerkgesteld is en voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen. Er kan dus niet ontkent worden dat er weldegelijk een afhankelijkheidssituatie was en nog steeds is.

Bovendien werd er een bewijs van samenwonen van de referentiepersoon en verzoeker in het land van herkomst geleverd. Verzoeker woonde van zijn geboorte tot 2010 samen met referentiepersoon in Kosovo. Verwerende partij geeft aan dat de relevantie van dit document niet duidelijk is. Toch toont dit nogmaals aan dat verzoeker tot zijn 18e met zijn moeder woonde die hem onderhield. Het spreekt voor zich dat een moeder in staat voor de behoeften van haar kind.

Daar verzoeker en de referentiepersoon onder hetzelfde dak woonde in Kosovo, spreekt het voor zich dat verzoeker altijd ten laste is geweest van zijn moeder. De financiële steun gebeurde bijgevolg dus in eerste instantie ter plaatse toen de referentiepersoon nog in Kosovo woonde. Verzoeker woonde bij zijn moeder, de referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en draagt alle financiële kosten van verzoeker. Tot op heden is dit nog altijd het geval. De financiële steun wordt door verwerende partij bovendien ook niet betwist.

Echter zouden de bewijzen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst niet in aanmerking genomen kunnen worden. Nochtans heeft verzoeker in de mate van het mogelijke aangetoond dat hij behoeftig is en geen eigen inkomsten heeft. Zo werden documenten neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker zijn diploma heeft gehaald in september 2018 en zich had ingeschreven als werkzoekende in Kosovo, een attest van het arbeidsbureau in Kosovo, alle inschrijvingen van school in Kosovo waaruit blijkt dat hij student was.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot

of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het ‘ten laste zijn’ een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Nochtans legde verzoeker hiervoor voldoende bewijzen voor neer. Echter werd dit document niet door verweerder als afdoende bewijs aanvaard. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoeker onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en droeg al zijn financiële kosten. Niet enkel in land van herkomst is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoeker ten laste van de referentiepersoon. De bewijzen hiervan zijn eveneens aan verweerder voorgelegd.

De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste moet vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. Bij elk voorgelegde document die aan verweerder werd voorgelegd, stelt verweerder dat deze niet in aanmerking wordt genomen, dit zonder enige afdoende motivering te geven. Nochtans is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. In casu is dit niet gebeurd. Een schending van de motiveringsplicht lijkt voorhanden.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekende partij voert in eerste en enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de redelijkheidsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn aankomst naar België. De gemachtigde wijst er op dat dus ook niet kan gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de betrokkene en zijn moeder voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu diende verzoeker, als zoon van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)"

Hieruit volgt dat een bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is, moet aantonen "ten laste" te zijn van de Belgische referentiepersoon. De verzoeker in casu ouder dan 21 jaar en moet dus aantonen "ten laste te zijn" van zijn Belgische moeder, in functie van wie hij deze aanvraag gezinshereniging doet.

Daar omtrent het "ten laste" zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie

impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoets uit.

In casu concludeert de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden volgende:

“Gezien betrokkene nog steeds niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine vóór zijn aankomst naar België, kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Geen van de voorgelegde documenten die werden voorgelegd om betrokkenes onvermogen in Kosovo te bewijzen, kan worden aanvaard. Wat betreft de bewijzen dat hij reed geld had ontvangen in het land van herkomst van zijn moeder, dit wordt niet betwist, echter op dat moment ontving de referentiepersoon nog een leefloon. Het geld dat mevrouw toen kreeg was allerm minst bestemd om een zoon in het buitenland mee te onderhouden, betrokkene kan daar dan ook geen verblijfsrecht aan ontfen.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn moeder voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine”

De gemachtigde besluit bijgevolg dat de verzoekende partij niet afdoende aantoot te voldoen aan de voorwaarden van 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid’ (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De bestreden beslissing steunt op het motief dat uit het geheel van voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, met name zijn Belgische moeder. Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd moet er volgens de gemachtigde reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat, aangezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, niet afdoende blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Door slechts zijn eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder worden de motieven van de bestreden beslissingen niet onderuit gehaald. Door een andere interpretatie te geven aan de voorgelegde documenten, toont de verzoekende partij de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan.

De gemachtigde van de minister besloot dan ook geheel terecht dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat hij in het land van herkomst onvermogen of financieel afhankelijk van de referentiepersoon was en aldus van in het land van herkomst ten laste van de referentiepersoon was.

De keuze die een bestuur maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit bovenstaande en gegeven de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt niet dat er een kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen van de bestreden beslissing en het dispositief van die beslissing. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoekende partij maakt de schending van de redelijkheidsplicht, de motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag wordt geweigerd omdat hij *"niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie"* nu hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn aankomst naar België.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, bij elk document dat hij heeft voorgelegd motiveert de verwerende partij dat het niet in aanmerking kan worden genomen zonder enige afdoende motivering te geven. Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij ertoe gehouden is om haar bestuurshandelingen uitdrukkelijk te motiveren.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de door hem voorgelegde stukken niet in aanmerking worden genomen zonder meer. In de mate dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de bespreking hieronder.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij

hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)

(...)"

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is vrij, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.3.3. Verzoeker stelt vast dat niet wordt betwist dat hij in Kosovo geld ontving vanwege zijn moeder. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat zijn moeder op dat ogenblik een leefloon ontving en dat dit geld allerminst bestemd was om een zoon in het buitenland mee te onderhouden, zodat niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond vóór de aanvraag en van in het land van herkomst. Verzoeker brengt hier tegen in dat hij nochtans loonfiches heeft bijgebracht en een OCMW-attest waaruit duidelijk blijkt dat zijn moeder al langer dan één jaar werkt en voldoende inkomsten heeft om hem ten laste te nemen.

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

- *Bewijzen van stortingen bij de Belfius bank (reeds in België) 2/12/2019 van 400€, 4/11/2019 van 400€, 1/10/2019 van 400€, 4/10/2019 van 400€. 2/09/2019 van 400€ 1/08/2019 van 400€*
- *Overzicht stortingsbewijzen via Ria door de referentiepersoon aan betrokkene in Kosovo dd 05/01/2018 van 500 euro; 02/02/2018 van 300 euro, 07/04/2018 van 200 euro, 07/05/2018 van 300 euro; 08/08/2018 van 200 euro; 03/09/2018 van 300 euro en dd 05/10/2018 van 500 euro,*
- (...)
- *Inkomsten referentiepersoon: Takenovereenkomst voor de tewerkstelling van een persoonlijke assistent die familielid is tot in de tweede graad of die deel uitmaakt van het gezin als budgethouder dd 31/12/2018 (over een periode van januari 2019 tot december 2019) met loonfiches".*

en

"Gezien betrokkene nog steeds niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn aankomst naar België, kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Geen van de voorgelegde documenten die werden voorgelegd om betrokkenes onvermogen in Kosovo te bewijzen, kan worden aanvaard. Wat betreft de bewijzen dat hij reeds geld had ontvangen in het land van herkomst van zijn moeder, dit wordt niet betwist, echter op dat moment ontving de referentiepersoon nog leefloon. Het geld dat mevrouw toen kreeg was allerminst bestemd om een zoon in het buitenland mee te onderhouden, betrokkene kan daar dan ook geen verblijfsrecht aan ontfen."

Verzoeker betwist niet dat op het ogenblik dat hij in zijn land van herkomst geldsommen ontving vanwege zijn moeder, zij in België een leefloon kreeg. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om in deze context niet te aanvaarden dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Verzoeker brengt hiertegen in dat zijn moeder nu al meer dan één jaar werkt en zij voldoende inkomsten heeft om hem ten laste te nemen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij op het ogenblik van de tewerkstelling van zijn moeder al in België verbleef. Zijn moeder werd vanaf 1 januari 2019 tewerkgesteld en verzoeker diende op 4 februari 2019 zijn eerste aanvraag voor een verblijfskaart bij de stad Sint-Niklaas in. Hij verklaarde hierbij op 18 november 2018 België te zijn binnengekomen. Het recentste stortingsbewijs van de moeder aan verzoeker in Kosovo dateert van 5 oktober 2018 en zij was op dat ogenblik dan ook nog niet tewerkgesteld. Door middel van zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij *"niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn aankomst naar België"*.

3.3.4. Verzoeker benadrukt dat hij in het kader van zijn aanvraag een bewijs heeft voorgelegd dat hij vanaf zijn geboorte tot 2010 samen met zijn moeder in Kosovo woonde. Verzoeker leest in de bestreden

beslissing dat voor de gemachtigde de relevantie van dit document niet duidelijk is. Verzoeker brengt hier tegen in dat hij tot zijn achttiende samenwoonde met zijn moeder en zij instond voor de behoeften van haar kind. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat de gemachtigde zou betwisten dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid ten laste was van zijn moeder. Op 12 september 2019 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als bloedverwant in neergaande lijn. Om een verblijfsrecht in dit verband te bekomen dient verzoeker nu hij ouder is dan 21 jaar aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder. Het gegeven dat verzoeker aantoont dat hij bijna negen jaar voor het indienen van deze aanvraag ten laste was van zijn moeder, volstaat hiertoe niet. Verzoeker dient aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is met zijn moeder van in het land van herkomst en dit voorafgaand aan zijn komst naar België. Het aantonen van een afhankelijkheidsrelatie van ruim acht jaar voor het indienen van zijn eerste aanvraag gezinshereniging volstaat in dit verband niet.

3.3.5. Verzoeker betwist dat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat hij in Kosovo samenwoonde met zijn moeder toen deze nog in Kosovo woonde, de financiële steun vond in eerste instantie dan ook ter plekke plaats en werd vervolgens verder gezet tot op heden. Verzoeker stelt vast dat de bewijzen van zijn onvermogen in zijn land van herkomst niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker voert aan dat hij in de mate van het mogelijke heeft aangetoond dat hij behoeftig is en geen eigen inkomsten heeft. Hij legde documenten voor waaruit blijkt dat hij zijn diploma heeft behaald in september 2018, hij zich had ingeschreven als werkzoekende in Kosovo, een attest van het arbeidsbureau in Kosovo en alle inschrijvingen van zijn school in Kosovo waaruit blijkt dat hij student was.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband onder meer als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van de aanvraag werden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

Bewijzen ten laste op naam van betrokkene:

- *Getuigschrift (strafregister) dd 22/08/2019*
- *Verklaring over familiesamenstelling dd 22/08/2019*
- *Verklaring dd 22/08/2019 van de ouders bij een notaris dat hun zoon bij hen heeft gewoond vanaf zijn geboorte tot 2010 (te G. (...)). De relevantie van dit attest is ons niet duidelijk*
- *Certificaat dat betrokkene geen onroerend goed in Kosovo heeft dd 1/10/2019. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene wel eigenaar was van onroerende goederen toen hij nog in Kosovo verbleef*
- *Getuigschrift van het Centrum voor Maatschappelijk werk te G. (...) dd 21/08/2019: op verzoek van de vader van betrokkene R. D. (...) opgesteld, waarin is opgenomen dat betrokkene geen sociale bijstand geniet. Er is opgenomen in het attest dat betrokkene in België woont. Kosovo is niet bevoegd om vast te stellen of betrokkene sociale bijstand krijgt op die datum, betrokkene was immers al woonachtig in België*
- *Bewijs van werkloosheid dd 22/08/2019, afgeleverd door het Ministerie van Arbeid en Sociaal welzijn op naam van betrokkene. Het bewijs sluit niets uit met betrekking tot werkloosheidsuitkering. Het is niet omdat betrokkene werkzoekende was, dat hij geen eigen inkomen had.*
- *Verklaring van de ouders van betrokkene waarin is opgenomen dat hun zoon nooit in de publieke of private sector heeft gewerkt waar dan ook in Kosovo. Deze verklaring werd afgelegd bij een notaris te Kosovo op 18.10.2019. Het betreft hier een verklaring op eer waarvan het gesolliciteert karakter niet kan worden uitgesloten.*
- *Aankoopakte woonhuis van betrokkene's zus en schoonbroer als bewijs van voldoende huisvesting*
- *Bewijs van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene. Hij is als 'ten laste' van zijn schoonbroer ingeschreven bij de CM.*
- *Attest geen OCMW dd 7/10/2019 op naam van betrokkene en referentiepersoon waarin is opgenomen dat geen van beiden financiële steun hebben gekregen in het jaar 2019 tot op heden.*

Bewijzen op naam van betrokkene

- *Getuigschrift voor studies in het buitenland dd 7/09/2013*
- *Certificaat: elektrische Installateur dd 26/04/2018*
- *Getuigschrift leerling in de school dd 12/09/2011*
- *Diploma voor beëindiging van hoger middelbare school dd 27/08/2011,*
- *Attest behaalde resultaten dd 8/06/2009, 17/05/2011, 8/06/2010*
- *Getuigschrift regelmatige leerling schooljaar 1999/ 2000 + resultaten*
- *Attest van inburgering*
- *Bewijzen van stortingen bij de Belfius bank (reeds in België) 2/12/2019 van 400€, 4/11/2019 van 400€, 1/10/2019 van 400€, 4/10/2019 van 400€. 2/09/2019 van 400€ 1/08/2019 van 400€*

- *Overzicht stortingsbewijzen via Ria door de referentiepersoon aan betrokkene in Kosovo dd 05/01/2018 van 500 euro; 02/02/2018 van 300 euro, 07/04/2018 van 200 euro, 07/05/2018 van 300 euro; 08/08/2018 van 200 euro; 03/09/2018 van 300 euro en dd 05/10/2018 van 500 euro,*
- *Betalingsbewijzen van allerlei betalingen van onder andere apostille, Inno Galleria, Zara, Bershka, Sportsdirect, C&A, ...*
- *Inkomsten referentiepersoon: Takenovereenkomst voor de tewerkstelling van een persoonlijke assistent die familielid is tot in de tweede graad of die deel uitmaakt van het gezin als budgethouder dd 31/12/2018 (over een periode van januari 2019 tot december 2019) met loonfiches."*

Verzoeker betwist met betrekking tot het certificaat waaruit blijkt dat hij geen onroerend goed heeft in Kosovo op 1 oktober 2019 niet dat "(d)it attest (...) niet uit(sluit) dat betrokkene wel eigenaar was van onroerende goederen toen hij nog in Kosovo verbleef". Met betrekking tot het "Getuigschrift van het Centrum voor Maatschappelijk werk te G. (...) dd 21/08/2019: op verzoek van de vader van betrokkene R. D. (...) opgesteld, waarin is opgenomen dat betrokkene geen sociale bijstand geniet" betwist verzoeker niet dat "Kosovo (...) niet bevoegd (is) om vast te stellen of betrokkene sociale bijstand krijgt op die datum, betrokkene was immers al woonachtig in België". Verzoeker betwist ook niet dat het "Bewijs van werkloosheid dd 22/08/2019, afgeleverd door het Ministerie van Arbeid en Sociaal welzijn op naam van betrokkene" "niets uit(sluit) met betrekking tot werkloosheidsuitkering. Het is niet omdat betrokkene werkzoekende was, dat hij geen eigen inkomen had."

Hoe dan ook blijft de vaststelling in de bestreden beslissing overeind dat: "Wat betreft de bewijzen dat hij reeds geld had ontvangen in het land van herkomst van zijn moeder, dit wordt niet betwist, echter op dat moment ontving de referentiepersoon nog leefloon. Het geld dat mevrouw toen kreeg was allerminst bestemd om een zoon in het buitenland mee te onderhouden, betrokkene kan daar dan ook geen verblijfsrecht aan ontfen."

3.3.6. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 26 oktober 2018 waarbij werd geoordeeld dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is al een indicatie dat verzoeker onvermogen en afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij niet afdoende heeft aangetoond dat er financiële steun was van de referentiepersoon aan verzoeker toen hij nog in het land van herkomst verbleef. Immers wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "Wat betreft de bewijzen dat hij reeds geld had ontvangen in het land van herkomst van zijn moeder, dit wordt niet betwist, echter op dat moment ontving de referentiepersoon nog leefloon. Het geld dat mevrouw toen kreeg was allerminst bestemd om een zoon in het buitenland mee te onderhouden, betrokkene kan daar dan ook geen verblijfsrecht aan ontfen." Verzoeker toont niet aan dat deze vaststelling feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET